

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
1 У. 1902/12
04.07.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Биљане Тамбурковски Баковић и Јелене Тишма Јовановић, чланова већа, са судијским саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца НП из К, А, држављанин А, кога по пуномоћју заступа РЂ, правник организације ЦЗЗИПТАУБ, Улица ..., против Комисије за азил у Београду, ради поништаја решења број ... од ... године, у предмету азила, у нејавној седници већа, одржаној дана 04.07.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је жалба тужиоца, изјављена на решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Одељења за странце, Одсека за азил број: ... од ... године, којим је одбачен захтев тужиоца за азил, из разлога што је тражилац азила у Републику Србију дошао из сигурне треће државе. Истим решењем првостепени орган је наложио тражиоцу азила да у року од 3 дана од дана правоснажности овог решења

напусти Републику Србију, ако нема други основ за боравак, и обавезао га да Одсеку за азил врати личну карту за лице које тражи азил број .....

У поднетој тужби, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Указује да су управни органи погрешно утврдили, да је у земљама кроз које је тужилац прошао у транзиту, могао да поднесе захтев за азил. Истиче да су Т, Г и М земље које се налазе на листи сигурних трећих земаља према одлуци Владе Србије, али да тужилац није био у могућности да тражи азил, имајући у виду генерални положај миграната и тражилаца азила у поменутиим земљама. Наводи да је на путу ка Србији, био у Т у којој је сваке године на стотине тражилаца азила, миграната као и оних лица која имају статус избеглице и да се исти затварају у имиграционе центре, врло често и дуже од годину дана, где бораве без икаквог објашњења зашто су притворена. Указује да није био у могућности да тражи азил ни у Г из оправданих разлога и страха од лошег односа грчких власти и полиције према избеглицама, а што је изјавио и на усменој расправи пред првостепеним органом. Истиче да ни у М није имао могућност да тражи азил, због тога што је М за њега била само транзитна земља у којој се задржао изузетно кратко на путу до Србије. Сматра да су погрешно првостепени и тужени орган разумели концепт сигурне треће земље, те погрешно примењујући закон (члан 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу) супротно интенцији законодавца и смислу Устава и Женевске конвенције из 1951. године, а пренебрегнувши суштински принцип „Non refoulement“ који по Конвенцији о избеглицама и српском праву подразумева забрану протеривања лица која су поднела захтев за азил било у коју другу земљу, где овде првостепени орган не би био сигуран да ће та лица остварити право на подношење азилног захтева, те право на уточиште уколико заслужују избегличку заштиту. Са ових и осталих разлога изнетих у тужби предложио је да суд саслуша странке у спору, те да на основу приложених и изведених доказа донесе пресуду којом ће усвојити захтев тужиоца, поништити решење туженог и усвојити захтев за азил и одобрити тужиоцу азил у обиму избегличке заштите.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне

ствари, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Правилно је, по оцени суда, поступио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, налазећи да је првостепени орган правилно поступио када је одбацио његов захтев за азил, применом одредбе члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу, за коју одлуку је дао разлоге, које као довољне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Одредбом члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу („Службени гласник РС“, бр.109/07), прописано је да канцеларија за азил ће одбацили захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, ако утврди да је лице које тражи азил дошло из сигурне треће државе, осим ако докаже да за њега није сигурна.

Из списка предмета произлази да је дана ... године тужилац поднео захтев за азил у Републици Србији и да је дана ... године, на усменој расправи тужилац изјавио да је на путу од А до Србије боравио у Т, Г и М. Одлуком Владе Републике Србије о утврђивању листе сигурних држава, порекла и сигурних трећих држава, која је донета на основу чл. 2. Закона о азилу и чл.43. ст.1. Закона о Влади Републике Србије („Службени гласник РС“, бр.55/05...65/08) републике Т, Г и М су одређене као сигурне треће државе. Како тужилац није доказао да за њега нису сигурне, то је и по оцени овог суда, правилно одлучио првостепени орган када је захтев тужиоца за азил одбацио, применом одредбе члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу, како је правилно нашао и тужени орган у диспозитиву оспореног решења.

Суд је ценио наводе тужбе, али налази да исти не доводе у сумњу законитост оспореног решења, и како су исти наводи као наводи жалбе правилно оцењени од стране туженог органа, то их суд није посебно образлагао.

Суд је решавао без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да

очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр.111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 04.07.2012. године, 1 У 1902/12

Записничар
Љиљана Петровић, с.р.

Председник већа-судија
др Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ